# FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER

föredraget den 11 juli 2002 [1]

1. Genom förevarande talan vilken grundas på artikel 230 EG har Konungariket Nederländerna yrkat att domstolen skall ogiltigförklara kommissionens beslut K(2000) 485 slutlig av den 23 februari 2000, i vilket det i ett särskilt fall fastställs att ansökan om eftergift av importtullar skall avvisas, såvitt avser ett visst belopp, och avslås, såvitt avser ett annat belopp [2].

## I — Tillämpliga bestämmelser

### A — *Relevanta bestämmelser i förordning (EEG) nr 2913/92*

3. Genom förordning (EEG) nr 2913/92 [3] har all gemenskapslagstiftning på tullområdet som tidigare varit utspridd på ett stort antal gemenskapsförordningar och gemenskapsdirektiv samlats i en tullkodex. Tullkodexen syftar dessutom till att införa ändringar i gällande tullagstiftning för att göra den mer enhetlig, förenkla den och avhjälpa vissa brister som tidigare fanns i regelverket. Det handlade således om att anta ett fullständigt gemenskapsregelverk på området [4].

2. Förevarande mål avser produkter som omfattas av det tullförfarande som tillämpas för aktiv förädling.

4. Enligt artikel 114.1 a GTK medger det tullförfarande som tillämpas för aktiv för-

1 — Originalspråk: franska.

2 — Nedan kallat det ifrågasatta beslutet (beslutet har inte offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*).

3 — Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1, svensk specialutgåva område 2, volym 16, s. 4, nedan kallad GTK).

4 — Se första och andra skälen.

ädling att icke-gemenskapsvaror avsedda för återexport från gemenskapens tullområde som förädlingprodukter, får tas in på gemenskapens tullområde och användas i en eller flera förädlingsprocesser, utan att dessa varor underkastas importtullar.

5. I enlighet med lydelsen av artikel 114.2 c andra strecksatsen GTK omfattar förädlingsprocesserna bearbetning av varor.

6. Enligt artikel 114.2 d GTK skall alla produkter som härrör från förädlingsprocesser anses vara förädlingsprodukter.

7. I enlighet med artikel 114.2 e GTK definieras likvärdiga varor som de gemenskapsvaror som används i stället för importvaror för tillverkning av förädlingsprodukter.

8. I artikel 115 GTK föreskrivs som följer:

"1. Tullmyndigheterna skall, om de villkor som anges i punkt 2 är uppfyllda... tillåta att

a) förädlingsprodukter framställs av likvärdiga varor;

b) förädlingsprodukter som har framställts av likvärdiga varor exporteras från gemenskapen före import av importvarorna.

2. Likvärdiga varor skall vara av samma kvalitet och ha samma egenskaper som importvarorna. I vissa fall... får dock likvärdiga varor ha uppnått ett längre framskridet tillverkningsstadium än importvarorna.

3. Om punkt 1 är tillämplig skall importvarorna för tulländamål behandlas som

likvärdiga varor och de senare varorna som importvaror."

9. I artikel 220 GTK regleras frågan huruvida en tullskuld kan bokföras i efterhand. Enligt artikel 220.2 b GTK är det inte möjligt att bokföra ett tullbelopp i efterhand annat än under vissa i bestämmelsen angivna förutsättningar, nämligen då "[d]et rätta tullbeloppet... inte [har] bokförts på grund av ett misstag från tullmyndigheternas sida och gäldenären inte rimligen kunde ha upptäckt detta, eftersom denne för sin del handlat i god tro och följt bestämmelserna i den gällande lagstiftningen i fråga om tulldeklarationen".

10. I artikel 221 GTK föreskrivs följande:

"1. Gäldenären skall på lämpligt sätt underrättas om tullbeloppet så snart detta bokförts.

...

3. Underrättelse till den gäldenären skall inte ske senare än tre år efter den dag då tullskulden uppkom. Om till följd av ett handlande som kan ge upphov till straffrättsliga påföljder tullmyndigheterna inte har kunnat fastställa det exakta belopp som lagligen skall betalas, får dock sådan underrättelse, så långt gällande bestämmelser medger, lämnas efter utgången av denna treårsperiod."

11. I artikel 235 b GTK definieras begreppet "eftergift av tull".

12. I enlighet med denna bestämmelse avses med "eftergift", "antingen ett beslut att helt eller delvis efterge tullskuldbeloppet eller ett beslut att helt eller delvis ogiltigförklara bokföringen av ett belopp för import- eller exporttullar som inte har betalats".

13. I artikel 239.1 andra strecksatsen GTK föreskrivs att importtullar får efterges i fall som "följer av omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller". Eftergiften får underkastas särskilda villkor.

14. I artikel 239.2 GTK förtydligas att "eftergift av tullar av de skäl som anges i punkt 1 skall beviljas efter ingivande av ansökan till vederbörande tullkontor inom tolv månader efter den dag då gäldenären underrättades om tullbeloppet".

B — *Relevanta bestämmelser i förordning (EEG) nr 2454/93*

15. Förordning (EEG) nr 2454/93 [5] är den tillämpningsförordning vars syfte är att i en enda förordning samla de befintliga tillämpningsföreskrifterna för gemenskapens tullagstiftning, vilka tidigare varit spridda på ett stort antal gemenskapsförordningar och gemenskapsdirektiv. Dessutom är syftet med förordningen att företa ändringar i dessa regler för att anpassa dem till bestämmelserna i GTK, att utsträcka kodexens räckvidd för att ta hänsyn till dess generella tillämpningsområde, och att formulera vissa föreskrifter mer noggrant för att uppnå större rättssäkerhet vid deras tillämpning. De ändringar som har gjorts avser huvudsakligen bestämmelser som rör tullskulder. [6]

16. I artikel 549 i tillämpningsförordningen definieras de grundläggande begrepp som tillämpas inom ramen för systemet för aktiv förädling.

17. Enligt artikel 549 g avses med

"*likvärdig ersättning*: den ordning som... medger att förädlingsprodukter ersätts av likvärdiga varor, som skall uppfylla de villkor som fastställs i artikel 569.1 [7]".

18. Artikel 589 i tillämpningsförordningen reglerar betalning av kompensationsränta. Däri föreskrivs följande:

"1. Om en tullskuld uppstår i fråga om förädlingsprodukter eller varor i oförändrat skick, [8] skall kompensationsränta på den tillämpliga importtullen betalas.

2. Punkt 1 skall inte tillämpas

...

5 — Kommissionens förordning av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för [GTK] (EGT L 253, s. 1, svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1, nedan kallad tillämpningsförordningen).

6 — Se andra och tredje skälen.

7 — I denna bestämmelse föreskrivs att "... [om likvärdig ersättning skall användas] skall likvärdiga varor... klassificeras enligt samma åttasiffriga KN-nummer, ha samma handelskvalitet och samma tekniska egenskaper som importvarorna".

8 — I enlighet med artikel 84.3 GTK avses med varor i oförändrat skick "importvaror som inte har genomgått någon form av förädling... enligt förfarandet för aktiv förädling...".

— om tillståndshavaren begär övergång till fri omsättning [9] och lämnar bevis på att särskilda omständigheter som inte uppstått på grund av någon försumlighet eller bedrägeri från hans sida gör det omöjligt eller oekonomiskt att genomföra exporten under de villkor han hade angivit och vederbörligen bestyrkt, när han ansökte om tillståndet.

3. En begäran om beaktande av ett fall enligt villkoren i punkt 2 femte strecksatsen skall överlämnas till de tullmyndigheter som anges av den medlemsstat som utfärdade tillståndet. Den skall mottagas för behandling endast om den åtföljs av alla bestyrkande dokument som behövs för att göra en fullständig undersökning av fallet."

19. I artikel 589.3 i tillämpningsförordningen stadgas i huvudsak, att då tullmyndigheterna ämnar godkänna en begäran vars värde överstiger ett visst belopp, skall de överlämna denna begäran till kommissionen tillsammans med hela underlaget. Kommissionen skall sedan inom en frist på två månader bekräfta att den mottagit nämnda begäran. Om kommissionen sedan, inom två månader från dagen då mottagandet bekräftades, inte har underrättat medlemsstaten i fråga om eventuella invändningar, skall medlemsstaten inte ta ut någon kompensationsränta.

9 — I artikel 79 GTK föreskrivs att "övergång till fri omsättning skall ge icke-gemenskapsvaror tullstatus som gemenskapsvaror".

20. Artiklarna 905, 907 och 908 i tillämpningsförordningen är tillämpliga på de beslut som kommissionen fattar till följd av att en medlemsstat överlämnat en ansökan om eftergift av tullar i enlighet med artikel 239 GTK.

21. I artikel 905.1 första stycket i tillämpningsförordningen föreskrivs följande:

"[o]m den beslutande tullmyndighet till vilken en ansökan om... eftergift enligt artikel 239.2 i kodexen har ingivits inte kan fatta ett beslut... men ansökan är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga, skall den medlemsstat som denna myndighet tillhör överlämna ärendet till kommissionen för ett avgörande enligt det förfarande som fastställs i artikel 906—909."

22. I enlighet med artikel 905.2 i tillämpningsförordningen får kommissionen begära in kompletterande upplysningar om det skulle visa sig att de upplysningar som medlemsstaten lämnat är otillräckliga för att kommissionen skall kunna fatta ett beslut i ärendet i fråga med fullständig kännedom om alla relevanta fakta.

23. I enlighet med artikel 907 i tillämpningsförordningen skall kommissionen därefter besluta om den särskilda situation som har behandlats berättigar till eftergift eller inte.

24. I artikel 908.2 i tillämpningsförordningen stadgas att den beslutande myndigheten skall avgöra det ärende som ingivits på grundval av det beslut som kommissionen meddelat.

## II — Bakgrund och förfarande

25. Bolaget Cargill BV [10] lyder under nederländsk lag, bedriver en verksamhet som består i att framställa stärkelse och glukossirap och innehar ett tillstånd för att bedriva aktiv förädling. Detta tillstånd möjliggör för företaget att tullfritt importera majs från tredje land, förutsatt att majsen omvandlas till den primära förädlingsprodukten [11] glukos och vissa andra fastställda sekundära förädlingsprodukter. [12] Enligt nämnda tillstånd åläggs Cargill dessutom att exportera dessa produkter utanför gemenskapens tullområde, efter det att de har bearbetats.

26. Under åren 1992 till 1994 har Cargill tillämpat tullförfarandet för aktiv förädling på 65 000 ton majs.

27. Med stöd av det tillstånd som Cargill erhållit för att använda sig av aktiv förädling, får företaget i sin produktion av glukos avsedd för export använda en gemenskapsvara som är likvärdig med importerad majs och genomföra den planerade exporten.

28. Vid de kontroller som utfördes åren 1994 och 1995 fann den allmänna tillsynsmyndighet som lyder under det nederländska ministeriet för jordbruk, naturvård och fiske, att den primära förädlingsprodukt Cargill hade exporterat inte i sin helhet varit framställd av importerad majs, utan av 25 procent importerad majs och 75 procent vete med ursprung inom gemenskapen. Dessa två varor är inte klassificerade enligt samma tulltaxenummer i Kombinerade nomenklaturen.

10 — Nedan kallat Cargill.

11 — I enlighet med lydelsen i artikel 549 a i tillämpningsförordningen avses med "primära förädlingsprodukter", "förädlingsprodukter för vilkas framställning förfarandet för aktiv förädling beviljats".

12 — Enligt artikel 549 b i tillämpningsförordningen avses med "sekundära förädlingsprodukter", "andra förädlingsprodukter [än] primära förädlingsprodukter vilka är en nödvändig biprodukt från förädlingsprocessen". Det handlar i förevarande fall om återstoder från stärkelseframställning med tulltaxenummer 2303 10 11 i Kombinerade nomenklaturen samt foder framställt av majsgluten med tulltaxenummer 2303 10 19 i Kombinerade nomenklaturen.

29. Med anledning av dessa kontroller ställde de nederländska myndigheterna kommissionen frågan huruvida det var godtagbart att betrakta importerad majs och vete från gemenskapen som likvärdiga varor. Den 23 november 1995 svarade kommissionen att den inte kan godta att sådan likställning sker, med hänvisning till främst de skillnader som föreligger mellan dessa varor vad gäller tullskydd.

30. Den 18 november 1996 begärde kommissionen att den nederländska förvaltningen skulle räkna samman de transaktioner på vilka Cargill, under åren 1992—1995, hade kunnat tillämpa förfarandet för aktiv förädling, och också på nytt underrätta den om eventuella försummelser eller bedrägerier.

31. De behöriga nederländska myndigheterna kunde efter genomförd utredning, fastställa att endast ett parti av de primära förädlingsprodukter som hade exporterats inom ramen för förfarandet för aktiv förädling kunde anses vara framställt av importerad majs. Myndigheterna kunde följaktligen konstatera att vederbörande företag inte hade iakttagit sina skyldigheter enligt förfarandet för aktiv förädling beträffande 48 000 ton varor vilka hade hänförts till detta förfarande under åren 1992—1994.

32. Den 3 december 1996 krävde således de behöriga nederländska myndigheterna Cargill på en tullskuld som uppgick till 17 491 244,45 NLG, vilket motsvarade importtullar samt kompensationsränta. Detta belopp motsvarade den tullskuld som hade uppkommit på grund av att Cargill under åren 1992—1994 på ett felaktigt sätt tillämpat de bestämmelser som reglerar tullförfarandet för aktiv förädling.

33. Cargill motsatte sig påförandet av tullskulden. Företaget lämnade dessutom in en ansökan till de behöriga myndigheterna om att indrivningen av nämnda skuld skulle skjutas upp mot att säkerhet ställdes som motsvarade fordrans belopp. Denna ansökan beviljades.

34. Den 2 december 1997 lämnade Cargill in en ansökan till de behöriga nederländska myndigheterna om eftergift av importtullarna.

35. Den 22 april 1999 överlämnade den nederländska regeringen denna ansökan till kommissionen. Med anledning av nämnda ansökan antog kommissionen det ifrågasatta beslutet.

## III — Det ifrågasatta beslutet, ansökan och parternas yrkanden

### A — *Det ifrågasatta beslutet*

36. I det ifrågasatta beslutet förklarade kommissionen för det första att ansökan om eftergift av importtullar inte kunde tas upp till sakprövning i den del den avsåg den kompensationsränta på 732 093,78 NLG som skulle betalas enligt artikel 589 i tillämpningsförordningen. Enligt kommissionen utgör kompensationsränta inte en del av tullskulden. Kommissionen menar således att det inte ankommer på den att pröva frågan och att det bara är de behöriga nationella myndigheterna som kan fatta beslut därom.

37. Kommissionen avvisade vidare nämnda ansökan om eftergift i den del den avsåg tullar hänförliga till import som hade ägt rum före den 3 december 1993. Dessa importtullar skall, enligt kommissionen, anses preskriberade, i enlighet med artikel 221.3 GTK, och kan inte längre göras gällande mot vederbörande företag. Det aktuella beloppet uppgick i förevarande fall till 15 679 301,49 NLG.

38. För det tredje avslog kommissionen ansökan om eftergift av importtullar i den del den avsåg belopp som inte var hänförligt till den preskriberade tullskulden. Kommissionen slog fast att Cargills agerande inte hade varit förenligt med vare sig gällande lagstiftning eller med de villkor som ställts enligt det tillstånd för aktiv förädling som företaget innehade. Vete med ursprung i gemenskapen kunde inte användas som likvärdig ersättning inom ramen för ett tillstånd för aktiv förädling som avser omvandlingen av majs till glukos.

39. Kommissionen har medgivit att tillämpliga tullbestämmelser, med undantag för dem som avser varor som kan bli föremål för likvärdig ersättning i enlighet med ett utfärdat tillstånd, hade iakttagits. Den vitsordade också att de behöriga tullmyndigheterna under flera års tid och beträffande avsevärda mängder varor inte hade framställt några invändningar mot Cargills agerande. Kommissionen anser följaktligen att omständigheterna i förevarande fall medför att den särskilda situation som avses i artikel 239 GTK skall anses föreligga. En sådan situation berättigar dock till eftergift av importtullar endast under förutsättning att vederbörande varken gjort sig skyldig till oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet.

40. Kommissionen har hävdat att, även om Cargill inte gjort sig skyldigt till oriktigheter, företaget icke desto mindre har förfarit uppenbart vårdslöst.

B — *Talan och parternas yrkanden*

41. Ansökan från Konungariket Nederländerna registrerades vid domstolens kansli den 27 april 2000.

42. Konungariket Nederländerna har yrkat att domstolen skall

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

43. Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— ogilla förevarande talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

**IV — Grunder som åberopats av den nederländska regeringen**

44. Till stöd för sin talan har den nederländska regeringen åberopat sex grunder vilka kan fördelas på följande tre huvudargument:

— För det första innebär det ifrågasatta beslutet åsidosättande av artikel 589 i tillämpningsförordningen, eller annars av motiveringsskyldigheten enligt artikel 253 EG, i den del som det i beslutet fastställs att den del av ansökan som avser eftergift av kompensationsränta inte kan tas upp till sakprövning.

— För det andra innebär det ifrågasatta beslutet åsidosättande av artikel 221 GTK, i den del som det i beslutet fastställs att en del av ansökan skall avvisas på grund av preskription.

— För det tredje innebär det ifrågasatta beslutet åsidosättande av artikel 239 GTK och artikel 905 i tillämpningsförordningen, proportionalitetsprincipen och, slutligen, motiveringsskyldigheten enligt artikel 253 EG.

**V — Det första huvudargumentet, vilket avser att talan inte kan tas upp till sakprövning i den del den avser eftergift av kompensationsränta**

45. Till stöd för detta huvudargument har den nederländska regeringen anfört två grunder. I första hand har regeringen gjort gällande att kommissionen genom att avvisa dess ansökan i den del den avser eftergift av kompensationsränta, har åsidosatt artikel 589 i tillämpningsförordningen. I andra hand har den nederländska regeringen gjort gällande att kommissionen har åsidosatt sina förpliktelser enligt artikel 253 EG.

*Den grund som avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten*

46. Den nederländska regeringen har hävdat att kommissionen inte har fullgjort sin formella motiveringsskyldighet. Denna regering har gjort gällande att skälen till kommissionens beslut om att avvisa ansökan i den del den avser eftergift av kompensationsränta inte framgår av det ifrågasatta beslutet.

47. När det gäller den motiveringsskyldighet som fastslås i artikel 253 EG har domstolen fastställt nedanstående principer. [13]

48. Motiveringen skall vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen skall klart och tydligt framgå hur institutionen har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att den behöriga domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Kravet på motivering skall bedömas med hänsyn till särskilt rättsaktens innehåll och det intresse som de till vilka rättsakten är riktad, eller andra personer som berörs av den, kan ha av att få förklaringar. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte skall ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågavarande området.

49. I punkt 14 i det ifrågasatta beslutet har kommissionen anfört följande:

"Den ansökan om eftergift som de nederländska myndigheterna överlämnat till

13 — Dom av den 13 mars 1985 i de förenade målen 296/82 och 318/82, Nederländerna och Leeuwarder Papierwarenfabriek BV mot kommissionen (REG 1985, s. 809; svensk specialutgåva, volym 8, s. 103), punkt 19, av den 14 februari 1990 i mål C-350/88, Delacre m.fl. mot kommissionen (REG 1990, s. I-395), punkterna 15 och 16, av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France (REG 1998, s. I-1719), punkt 63, och av den 30 mars 2000 i mål C-265/97 P, VBA mot Florimex m.fl. (REG 2000, s. I-2061), punkt 93.

kommissionen genom nämnda skrivelse av den 22 april 1999 avser ett belopp på 17 491 244,45 NLG. Detta belopp omfattar den kompensationsränta som skall betalas enligt artikel 62 i förordning (EEG) nr 2228/91[14] och artikel 589 i [tillämpningsförordningen] (732 093,78 NLG). Eftersom denna kompensationsränta är en form av beskattning som omfattas av nationell rätt, utgör den emellertid inte en del av tullskulden och kommissionen äger följaktligen ingen beslutanderätt i fråga om en eventuell eftergift av den. I detta hänseende tillkommer beslutanderätten faktiskt de nationella myndigheterna. Ansökan kan därmed inte upptas till sakprövning i den del den avser kompensationsränta."

50. Av punkt 14 i det ifrågasatta beslutet framgår att kommissionen på ett kortfattat, men klart sätt redogjort för de faktiska och rättsliga omständigheter den beaktat för att nå fram till sitt beslut om att avvisa ansökan om eftergift av den kompensationsränta som uppkommit till följd av tullskulden.

51. När det gäller de faktiska omständigheterna har kommissionen förtydligat att ansökan om eftergift avsåg kompensationsränta som uppgick till 732 093,78 NLG och som hade uppkommit till följd av en tullskuld inom ramen för tullförfarandet för aktiv förädling.

52. När det gäller de rättsliga omständigheterna har kommissionen anfört att kompensationsräntan skall anses som en form av beskattning. I denna egenskap regleras den enligt nationell lagstiftning och kan inte anses utgöra en del av tullskulden. Kommissionen har med ledning av detta dragit slutsatsen att det ankommer på de nationella myndigheterna att pröva nämnda begäran.

53. Det är riktigt att kommissionen inte har lämnat någon formell hänvisning till den lagtext den grundar sitt resonemang på. Emellertid bör det påpekas att beslutet i fråga riktar sig till de nationella tullmyndigheterna. Med tanke på dessa myndigheters ställning anser jag att avsaknaden av en formell hänvisning till den lagstiftning kommissionen grundar sitt resonemang på inte medfört att kommissionens juridiska argumentation inte kunde följas. Det ifrågasatta beslutet riktar sig faktiskt till nationella tullmyndigheter, det vill säga professionella organ som är väl förtrogna med ämnet och vilka dessutom är behöriga myndigheter enligt gemenskapsrätten.

54. Följaktligen anser jag att det ifrågasatta beslutet uppfyller de krav som ställs enligt artikel 253 EG. Talan kan därför inte vinna bifall på den första grunden, som avser åsidosättande av denna bestämmelse.

14 — Kommissionens förordning av den 26 juni 1991 om fastställande av tillämpningsföreskrifter till förordning (EEG) nr 1999/85 om aktiv förädling (EGT L 210, s. 1). Denna text har upphävts och ersatts av artikel 589 i tillämpningsförordningen.

*Den grund som avser åsidosättande av artikel 589 i tillämpningsförordningen*

55. Den nederländska regeringen har gjort gällande att det av lydelsen av artikel 589.1 i tillämpningsförordningen framgår att kompensationsränta skall anses vara en "tullskuld" i GTK:s mening. Den har påpekat att tullmyndigheterna, i enlighet med artikel 589.3 i tillämpningsförordningen, i vissa fall skall överlämna en ansökan om eftergift av kompensationsränta till kommissionen. Enligt den nederländska regeringen framgår det av dessa bestämmelser att kommissionen inte kunde vägra uttala sig om en ansökan om eftergift av kompensationsränta.

56. Det kan erinras att kompensationsränta, i enlighet med artikel 589.1 i tillämpningsförordningen, skall betalas avseende alla tullskulder. Av artikel 589.2 i nämnda förordning framgår de undantag från principen om skyldighet att betala kompensationsränta. I artikel 589.3 i tillämpningsförordningen beskrivs det förfarande som berättigar till undantag enligt artikel 589.2 i tillämpningsförordningen.

57. Det framgår av den lydelse artikel 589.1 i tillämpningsförordningen har, att en kompensationsränta inte kan skiljas från tullskulden. I denna bestämmelse föreskrivs faktiskt att, "[om] en tullskuld uppstår i fråga om förädlingsprodukter... *skall* kompensationsränta på den tillämpliga importtullen *betalas*" [15] [i den franska originalversionen används begreppet "donne lieu", övers. anm.]. Det franska verbet "donner lieu" betyder "orsaka", "medföra", något som antyder att kompensationsränta har en stark koppling till tullskulden. Kompensationsränta kan bara utkrävas då en tullskuld föreligger. Om ett beslut om eftergift av en tullskuld har fattats med stöd i artikel 235 b GTK, skall således den till skulden hänförliga kompensationsräntan inte heller betalas.

58. Av det föregående framgår att en ansökan om eftergift av kompensationsränta som har uppkommit till följd av en tullskuld inte kan prövas annat än om det i grunden finns en ansökan om eftergift av tullskulden.

59. Avsteg från denna princip är dock tillåtna. I enlighet med artikel 589.3 i tillämpningsförordningen får kommissionen i vissa fall besluta om en ansökan om eftergift av kompensationsränta.

60. I artikel 589.2 i tillämpningsförordningen föreskrivs att undantag från principen om betalning av kompensationsränta i

15 — Min kursivering.

huvudsak avser de fall där det handlar om *övergång till fri omsättning* av varor eller förädlingsprodukter.

61. I artikel 24 EG föreskrivs att "[v]aror som kommer från tredje land skall anses vara i fri omsättning i en medlemsstat, om importformaliteterna har uppfyllts och tillämpliga tullar och avgifter med motsvarande verkan har tagits ut i denna medlemsstat och hel eller partiell restitution av sådana tullar och avgifter inte har lämnats". Enligt artikel 79 första meningen GTK ger övergång till fri omsättning ickegemenskapsvaror tullstatus som gemenskapsvaror. I artikel 79 andra stycket GTK förtydligas att denna övergång "skall medföra att handelspolitiska åtgärder[16] tillämpas, att andra formaliteter för import av varor uppfylls och att lagenliga tullar debiteras".

62. I artikel 589.3 tredje stycket i tillämpningsförordningen förtydligas att kommissionens behörighet att pröva en begäran om att inte betala kompensationsränta endast gäller för de fall, och endast över ett visst i nämnda punkt 3 specificerat belopp, när tullmyndigheterna ämnar godkänna en begäran som framställts enligt något av villkoren i artikel 589.2 i tillämpningsförordningen, nämligen för de fall varor eller andra förädlingsprodukter övergår till fri omsättning.

63. Emellertid har det framkommit av handlingarna i förevarande mål, att den majs som importerades av Cargill inte hade övergått till fri omsättning, utan omfattades av det tullförfarande som tillämpas vid aktiv förädling.

64. Det är i själva verket ostridigt att den majs som importerades av Cargill har återexporterats från gemenskapens tullområde efter det att den omvandlades till glukos utan att några tullar och avgifter med motsvarande verkan hade tagits ut i någon av medlemsstaterna när majsen fördes in på gemenskapens tullområde. Eftersom de aktuella förädlingsprodukterna inte hade gått över till fri omsättning omfattas de inte av artikel 589 i tillämpningsförordningen.

65. Med beaktande av ovanstående omständigheter anser jag att kommissionen inte kunde fatta något avgörande, i enlighet med artikel 589.3 i tillämpningsförordningen, avseende den begäran om att inte betala kompensationsränta som Cargill hade

16 — Enligt artikel 1.7 i tillämpningsförordningen avses med "handelspolitiska åtgärder", icke tariffära åtgärder som fastställs som en del av den gemensamma handelspolitiken i form av gemenskapsbestämmelser som gäller import och export av varor, såsom övervaknings- eller säkerhetsåtgärder, kvantitativa restriktioner eller begränsningar samt import- eller exportförbud.

framställt till de nederländska tullmyndigheterna. Det var alltså riktigt av kommissionen att avvisa den begäran om att inte betala kompensationsränta som grundades på artikel 589.1 och 589.3 i tillämpningsförordningen.

66. För fullständighetens skull bör det understrykas att de nationella myndigheterna, enligt gemenskapsrätten, äger behörighet att fatta individuella beslut på tullagstiftningens område. Kommissionen har en klart avgränsad behörighet på området och denna definieras i GTK och tillämpningsförordningen.

67. I artikel 4 punkt 3 GTK föreskrivs faktiskt att tullmyndigheterna [17] är de myndigheter som har ansvar för tillämpningen av tullagstiftningen. I denna egenskap förfogar de i princip över en allmän behörighet att övervaka och kontrollera att denna lagstiftning tillämpas på ett korrekt sätt av enskilda, fysiska eller juridiska personer.

68. I enlighet med artikel 6 GTK skall framställning om ett individuellt beslut lämnas till den behöriga tullmyndigheten.

17 — Dessa är nödvändigtvis nationella myndigheter.

69. Eftersom rättslig grund därför saknas, ankommer det således inte på kommissionen att fatta ett beslut angående begäran om att kompensationsräntor inte skall betalas.

70. Följaktligen kan den grund som avser åsidosättande av artikel 589 i tillämpningsförordningen inte godtas.

## VI — Det andra huvudargumentet, vilket avser åsidosättande av artikel 221 GTK

71. Den nederländska regeringen anser att kommissionen har uttalat sig om lagenligheten av den underrättelse [18] de nationella myndigheterna hade lämnat beträffande tullskulden. Enligt den nederländska regeringen kan emellertid kommissionen inte göra den bedömning de nationella myndigheterna skulle ha gjort, utan att artikel 221 GTK och tillämpliga principer på området åsidosätts. De nationella myndigheterna lär dessutom uttryckligen ha förklarat för kommissionen att frågan om preskription var föremål för tvist mellan de behöriga myndigheterna och Cargill.

72. Kommissionen har medgivit att det inte ankommer på den att avgöra huruvida den

18 — Underrättelse om tullskuld innebär att de behöriga tullmyndigheterna, enligt närmare föreskrifter i GTK, skall underrätta gäldenären om den tull som skall betalas (artikel 221 GTK).

aktuella skulden är preskriberad, men har motiverat sin vägran att uttala sig om ansökan om eftergift av den del av tullskulden som var hänförlig till tiden före den 3 december 1993, med att det av de handlingar de nederländska myndigheterna överlämnat till kommissionen tydligt framgår att skulden i den delen är preskriberad. Därutöver har kommissionen anfört att en förutsättning för att den skall pröva en ansökan om eftergift, är att en tullskuld *faktiskt* kan drivas in. Eftersom den ifrågavarande skulden uppenbarligen är preskriberad, kan den inte längre drivas in. Följaktligen skulle begäran om eftergift avvisas.

73. Det kan inledningsvis erinras om att domstolen, i samband med en talan om ogiltigförklaring med stöd i artikel 230 EG, endast har att undersöka om de grunder som har åberopats till stöd för talan är befogade. Det ankommer inte på domstolen att ersätta den bedömning som har gjorts i det ifrågasatta beslutet med sin egen bedömning och inte heller att ålägga gemenskapsinstitutionerna förpliktelser.

74. För övrigt äger, vilket vi redan kunnat konstatera ovan, [19] nationella myndigheter enligt gemenskapsrätten behörighet att fatta individuella beslut på tullagstiftningens område. Kommissionens behörighet på nämnda område har klart avgränsats i GTK och tillämpningsförordningen.

75. Jag delar den nederländska regeringens uppfattning att kommissionen överskridit sin behörighet då den förklarat att ansökan om eftergift skulle avvisas i den del skulden var preskriberad.

76. I artikel 221.3 sista meningen GTK föreskrivs uttryckligen att om tullmyndigheterna, till följd av ett handlande som kan ge upphov till straffrättsliga påföljder inte har kunnat fastställa det exakta belopp som lagligen skall betalas, får dessa myndigheter lämna underrättelse om tullskulden till gäldenären efter utgången av den frist som anges i artikel 221.1 (det vill säga tre år efter den dag då skulden uppkom). Av denna bestämmelse framgår att ett ingripande från rättsväsendet kan ha inverkan på tullskuldens preskription. Preskriptionen och särskilt möjligheten att avbryta den, liksom villkoren därför regleras uteslutande i nationell rätt och kan endast avgöras av nationell domstol. Det är således endast den nationella domstol hos vilken talan väckts mot en underrättelse om tullskuld, som kan avgöra om de omständigheter föreligger, under vilka en underrättelse får ske senare än efter det att den frist på tre år som fastslås i artikel 221.3 sista meningen GTK löpt ut.

77. Den nederländska regeringen har för övrigt bestridit det antagande som kommis-

19 — Punkterna 58—61 i förevarande förslag till avgörande.

sionens resonemang vilar på. Enligt den nederländska regeringen kan kommissionen inte utgå från att den ifrågavarande tullskulden är preskriberad när de nationella myndigheterna uttryckligen har meddelat kommissionen att frågan om preskription var föremål för en tvist mellan tullmyndigheterna och Cargill.

78. Jag delar uppfattningen att kommissionen inte kunde utgå från att den tullskuld som hade uppkommit före den 3 december 1993 uppenbarligen var att anse som preskriberad. Genom sitt antagande har kommissionen i själva verket ersatt de nationella myndigheternas bedömning med sin egen och därmed också överskridit de befogenheter den har enligt GTK.

79. Till skillnad från kommissionen anser jag inte att det, för att man skall kunna vända sig till denna institution i ett förfarande om eftergift, krävs att det bevisas att tullskulden *faktiskt* kan drivas in. Kommissionens ståndpunkt skulle medföra att ett överlämnande av en ansökan om eftergift av tull underordnas ett villkor som inte har ställts i artiklarna 239 GTK och 905 i tillämpningsförordningen [20].

80. Det framgår av lydelsen av artiklarna 239 GTK och 905 i tillämpningsförordningen, att endast två kriterier måste vara uppfyllda för att den medlemsstat som den behöriga myndigheten tillhör skall få lämna över en ansökan om återbetalning eller eftergift av tullar till kommissionen. För det första krävs det att den behöriga nationella myndigheten inte på egen hand kan avgöra huruvida begäran är välgrundad. Dessutom fordras att ansökan är åtföljd av bevis av vilka framgår att en särskild situation har uppkommit till följd av omständigheter under vilka varken bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga.

81. I artikel 905 i tillämpningsförordningen anges varken någon tidsfrist inom vilken ett överlämnande till kommissionen skall ha skett, eller någon bestämd tidpunkt då detta överlämnande skall äga rum. Därav drar jag slutsatsen att det, inom ramen för tillämpningen av artikel 905 i tillämpningsförordningen, är den medlemsstat som den behöriga myndigheten tillhör, som har att avgöra när ett överlämnande till kommissionen lämpligen bör ske. Således bör den berörda medlemsstaten, vid tvist om preskription av en tullskuld, kunna lämna över ärendet till kommissionen innan det slutgiltigt avgjorts.

82. Av det ovan anförda framgår att kommissionen genom att avvisa ansökan om eftergift av tullskuld, i den del den avsett skuld som uppkommit före den 3 december 1993, med hänvisning till preskription har

20 — I artikel 239 GTK föreskrivs, som redan nämnts, att vederbörande tullkontor (punkt 2) får återbetala eller efterge importtullar under omständigheter vid vilka varken oriktigheter eller uppenbar vårdslöshet kan tillskrivas den person det gäller (punkt 1, andra strecksatsen). I artikel 905 i tillämpningsförordningen preciseras att om den beslutande tullmyndighet till vilken en ansökan om återbetalning eller eftergift enligt artikel 239.2 GTK har ingivits inte kan fatta ett beslut, men ansökan är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga, skall den medlemsstat som denna myndighet tillhör överlämna ärendet till kommissionen för ett avgörande enligt särskild ordning.

åsidosatt artikel 221.3 sista meningen GTK. Jag föreslår därför att domstolen skall ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet i denna del.

**VII — Det tredje huvudargumentet, vilket avser bedömningen att ansökan om eftergift av tullar saknar grund i den del dessa inte är att hänföra till den preskriberade tullskulden**

83. Till stöd för detta huvudargument har den nederländska regeringen åberopat tre grunder. I första hand har regeringen gjort gällande att kommissionen har åsidosatt artikel 905 i tillämpningsförordningen genom att förklara att ansökan om eftergift av tullavgifter i den del dessa inte är att hänföra till den preskriberade tullskulden saknar grund. I andra hand har den nederländska regeringen gjort gällande att kommissionen har åsidosatt proportionalitetsprincipen. Denna regering har slutligen gjort gällande att kommissionen har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 253 EG genom att inte iaktta de formella kriterier som gäller för motivering.

*Den grund som avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten (artikel 253 EG)*

84. Den nederländska regeringen har beskyllt kommissionen för att inte ha uppfyllt de formella kriterier som gäller för motivering. Enligt den nederländska regeringen framgår det inte av det ifrågasatta beslutet vilka skäl kommissionen lagt till grund för sitt beslut att avslå ansökan om eftergift av den tullskuld som inte hade preskriberats. Den nederländska regeringen har särskilt pekat på att kommissionen inte har förklarat skälen till att den ansett påföljden stå i överensstämmelse med proportionalitetsprincipen.

85. Beträffande den motiveringsskyldighet som föreskrivs i artikel 253 EG, har domstolen, vilket redan nämnts, fastställt ett antal principer.

86. Enligt domstolens gällande rättspraxis kan ett beslut anses uppfylla de krav på motivering som ställs enligt artikel 253 EG, även om inte alla faktiska och rättsliga omständigheter som legat till grund för beslutets antagande angivits i beslutet. Vid bedömningen av huruvida kraven enligt artikel 253 EG har tillgodosetts, skall hänsyn också tas till omständigheterna i det enskilda fallet samt tillämpliga rättsregler.

87. Det är riktigt att skälen som legat till grund för kommissionens bedömning av påföljden som proportionerlig inte framgår av det ifrågasatta beslutet. Det framgår emellertid av punkterna 24—35 i nämnda beslut att kommissionen på ett utförligt sätt redogjort för hur den kommit till slutsatsen att Cargill hade gjort sig skyldig till uppenbar vårdslöshet. Således redogjorde kom-

missionen, i punkt 26, för hur den resonerat då den fastställt att Cargill skulle anses ha yrkeskompetens på det aktuella området. I punkt 27 beskrev kommissionen vidare vad den menat med att den tullbestämmelse som ledde till uppkomsten av försummelsen inte kunde anses vara svårtolkad. På samma sätt beskrevs Cargills bristande omsorg på ett utförligt vis i punkterna 30—35. Den nederländska regeringen borde följaktligen ha insett vilka faktiska och rättsliga omständigheter kommissionen lagt till grund för sitt beslut att avslå ansökan om eftergift av den tullskuld som inte hade preskriberats och ha dragit de konsekvenser som följer av GTK, det vill säga den borde ha tagit ut de betalningspliktiga tullavgifterna utan hänsyn till den vinst som lagöverträdaren faktiskt hade kunnat uppnå.

88. Den grund som avser åsidosättande av artikel 253 EG kan således inte godtas.

*Den grund som avser åsidosättande av artikel 905 i tillämpningsförordningen*

89. Enligt den nederländska regeringen har kommissionen tillämpat begreppet "uppenbar försumlighet" enligt artikel 905 i tillämpningsförordningen felaktigt. Den nederländska regeringen har anfört att Cargill visserligen har en omfattade yrkeserfarenhet på området för jordbruksprodukter, men att det vore att dra en alltför långtgående slutsats att hävda att Cargill, på grund av denna erfarenhet, borde ha insett att företaget inte kunde använda vete i stället för majs vid framställning av glukos avsedd för export. Till stöd för att kommissionen inte kunde slå fast att Cargill hade gjort sig skyldig till uppenbar försummelse har den nederländska regeringen anfört tre argument.

90. För det första framgår det av det ifrågasatta beslutet att kommissionen ställde mer långtgående krav på vederbörande företag än ens de behöriga myndigheterna hade kunnat uppfylla. Såsom kommissionen själv har anfört framställde de behöriga tullmyndigheterna i själva verket ingen invändning mot vederbörandes transaktioner trots att dessa hade genomförts i många år.

91. För det andra har den nederländska regeringen gjort gällande att Cargill kunde anse att de använda varorna var likvärdiga, på grund av kommissionens resonemang i sin skrivelse av den 15 december 1994 till de nederländska myndigheter vilka ansvarar för att utfärda tillstånd för aktiv förädling. Av denna skrivelse framgick att majssorten Waxy och majs av standardkvalitet kunde anses som likvärdiga

"... även om majs av denna särskilda kvalitet (Waxy majs) används, kan denna

majssort om den blandas med majs av standardkvalitet godtas i den mån man, om inte fullständigt så i alla fall delvis, avstår från kvalitetsfördelar".

92. Enligt den nederländska regeringen godkänner kommissionen att olika majssorter anses som likvärdiga så länge majsen omvandlas till vissa kategorier av förädlingsprodukter. Med ledning av detta resonemang anser den nederländska regeringen att det var tillåtet att betrakta majs och vete som utbytbara råvaror i framställningen av den identiska förädlingsprodukten glukos.

93. För det tredje har den nederländska regeringen understrukit att vederbörande företags tillvägagångssätt är det sedvanliga i Europa. Följaktligen skulle det, med hänsyn till omständigheterna, inte vara möjligt att beteckna vederbörandes tillvägagångssätt som "försumligt" och än mindre beskylla företaget för uppenbar vårdslöshet.

94. I andra hand har den nederländska regeringen hävdat att den tillämpning som gjorts i det ifrågasatta beslutet av artikel 905 i tillämpningsförordningen i vart fall skall anses strida mot proportionalitetsprincipen. Denna tillämpning har lett till en tullskuld om sammanlagt 17 491 244,45 NLG, medan företagets relativt sett blygsamma vinst under tidsperioden i fråga uppgick till 710 700 NLG. Mot bakgrund av anförda förutsättningar och omständigheterna i förevarande mål, skulle det vara oproportionerligt att inte efterge tullskulden med det belopp som överstiger den vinst som vederbörande har uppnått, i enlighet med den begäran Cargill hade framställt till tullmyndigheterna.

95. Den nederländska regeringen har tillagt att kommissionen inte formellt har uttalat sig om denna begäran och att det ifrågasatta beslutet inte kan bibehållas i befintligt skick, även av denna anledning.

96. Som kommissionen mycket riktigt har erinrat, finns det en omfattande rättspraxis från domstolen beträffande tolkningen av begreppet "uppenbar vårdslöshet" enligt GTK och tillämpningsförordningen. Ur denna rättspraxis har nedanstående principer utvecklats.

97. För det första skall detta begrepp tolkas på ett sådant sätt att antalet fall av återbetalning eller eftergift begränsas. I dom av den 11 november 1999 i mål Söhl & Söhlke[21] har domstolen nämligen uttalat att "återbetalning eller eftergift av

21 — Dom i mål C-48/98 (REG 1999, s. I-7877).

import-... tullar, som endast kan medges under vissa förutsättningar och i vissa bestämda fall, utgör vidare ett undantag från den normala import- och exportordningen.... de bestämmelser som föreskriver en sådan återbetalning eller eftergift [skall] tolkas restriktivt. Eftersom avsaknaden av 'uppenbar vårdslöshet' är ett nödvändigt villkor (*conditio sine qua non*) för att kunna göra anspråk på återbetalning eller eftergift av import-... tullar, skall detta begrepp tolkas på ett sådant sätt att antalet fall av återbetalning eller eftergift begränsas". [22] Det är mot bakgrund av dessa överväganden som begreppet "uppenbar vårdslöshet" skall tolkas.

98. För det andra måste vid bedömningen av huruvida "uppenbar vårdslöshet" enligt artikel 239 GTK och artikel 905 i tillämpningsförordningen har förekommit, hänsyn tas till misstagets art, den ekonomiska aktörens yrkeserfarenhet samt vilken omsorg denne visat. [23]

99. Det finns en omfattande rättspraxis beträffande dessa tre kumulativa kriterier, vars huvuddrag kan sammanfattas som följer.

100. När det gäller det första kriteriet, vilket avser misstagets art, har domstolen uttalat att komplexiteten måste undersökas av de bestämmelser vilkas åsidosättande lett till uppkomsten av tullskulden. [24]

101. Beträffande det andra kriteriet, vilket avser den ekonomiska aktörens yrkeserfarenhet, skall det undersökas om den ekonomiska aktören ägnat sig åt en näringsverksamhet, där den huvudsakliga verksamheten bestått av import och export, och om den ekonomiska aktören har en viss erfarenhet av verksamheten i fråga. [25]

102. Därutöver har domstolen, beträffande det tredje kriteriet, vilket avser den ekonomiska aktörens omsorg, uttalat att det ankommer på den senare att, så snart denne är tveksam om tillämpningen av de bestämmelser som kan ge upphov till en tullskuld om dessa inte iakttas, skaffa information och söka klargöra så mycket som möjligt för att inte överträda bestämmelserna i fråga. [26]

103. Bedömningen av huruvida den ekonomiska aktören förfarit uppenbart vårdslöst ankommer på de behöriga myndigheterna. Eftersom begäran om eftergift har överlämnats av den nederländska regeringen till

22 — Ibidem, punkt 52.
23 — Ibidem, punkt 55.
24 — Ibidem, punkt 56.
25 — Ibidem, punkt 57.
26 — Ibidem, punkt 58.

kommissionen, ankommer det på den senare att pröva om förutsättningarna för att uppenbar vårdslöshet skall kunna uteslutas, är uppfyllda.

104. Inom ramen för en talan enligt artikel 230 EG skall domstolen granska om kommissionen har gjort något fel i sin bedömning av de faktiska omständigheterna, med ledning av de bevis som har lagts fram. Den part som påstår att ett sådant fel har begåtts har också bevisbördan för sitt påstående.

105. Det andra kriteriet föranleder inga svårigheter. Den nederländska regeringen har vitsordat att Cargill är ett stort företag med betydande erfarenhet av aktiv förädling. Det är vederlagt att företaget deltar eller har deltagit i ett flertal förfaranden, däribland tullförfaranden, inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken. Det kunde således på goda grunder antas att Cargill var en ekonomisk aktör vars huvudsakliga verksamhet består av import och export, och som har en viss erfarenhet av verksamheten i fråga.

106. Beträffande det första kriteriet, vilket avser misstagets art har kommissionen under punkt 27 i det ifrågasatta beslutet förklarat att den bestämmelse som inte tillämpades, vilket ledde till uppkomsten av tullskulden, på intet sätt kan anses vara komplex. Enligt artiklarna 549 g och 569.1 i tillämpningsförordningen, kan likvärdiga varor inte användas vid framställningen av förädlingsprodukter annat än om dessa likvärdiga varor klassificeras enligt samma åttasiffriga undernummer enligt Kombinerade nomenklaturen, har samma handelskvalitet och samma tekniska egenskaper som importvarorna.

107. Cargill var i detta fall skyldigt att undersöka om vete kunde anses som likvärdig vara i förhållande till den majs som skulle använts vid bearbetningen, och för vilken tillstånd för aktiv förädling hade utfärdats. Det hade för Cargills del räckt med att kontrollera om dessa två varor klassificeras enligt samma åttasiffriga undernummer enligt Kombinerade nomenklaturen. Detta villkor är emellertid inte uppfyllt, eftersom dessa två varor inte klassificeras enligt samma åttasiffriga undernummer enligt Kombinerade nomenklaturen.

108. Av det ovan anförda framgår att kommissionen inte gjorde någon oriktig bedömning när den slog fast att de bestämmelser vilka Cargill inte hade iakttagit och vilka gav upphov till tullskulden, inte kunde anses som komplexa. Den definition av likvärdiga varor som ges i GTK är faktiskt klar och enkel.

109. Den nederländska regeringen har åberopat kommissionens skrivelse där likvärdighet mellan majs av sorten Waxy och

majs av standardkvalitet behandlas. Enligt min mening kan skrivelsen inte anses vara av den beskaffenhet att den skulle rättfärdiga det fel Cargill gjort sig skyldig till. Till skillnad från den situation som beskrivs i skrivelsen, handlar det i förevarande fall inte om att bedöma huruvida två olika majssorter kan betraktas som likvärdiga utan istället om att undersöka om de artskilda varorna majs och vete kan anses som likvärdiga. Vad gäller begreppet "likvärdighet" bör det påpekas att bedömningen av huruvida två varor är att anse som likvärdiga skall ske med utgångspunkt i importvaran och inte i slutprodukten. Artiklarna 115.1 GTK och 549 g i tillämpningsförordningen lämnar på den punkten inget utrymme för feltolkning. Enligt dessa bestämmelser är likvärdig ersättning inte möjlig annat än då förädlingsprodukterna framställs *av likvärdiga varor*. Det faktum att varorna efter det att de bearbetats har samma egenskaper och är utbytbara saknar alltså relevans för bedömningen av huruvida de kan betecknas som "likvärdiga varor". För övrigt anser jag det minst sagt förvånande att en sådan ekonomisk aktör som Cargill, trots sin yrkeserfarenhet och sin kunskap om tullförfarandet i fråga, då tvivel uppstod om vad som avses med "likvärdiga varor" enligt artikel 115.1 GTK och artiklarna 549 g samt 569 i tillämpningsförordningen, inte vände sig till de behöriga myndigheterna för att få ett klargörande. Det faktum att Cargill inte reagerade visar att företaget inte har visat den omsorg som enligt domstolen krävs i detta avseende.

110. På samma sätt anser jag att det argument som har anförts om att större kunskapskrav inte kunde ställas på importören än på tulltjänstemännen inte kan godtas. Domstolen har faktiskt uttryckligen avvisat ett sådant resonemang med motiveringen att om det godtogs skulle det i princip "leda till att det skulle vara omöjligt att i efterhand driva in import- eller exporttullar eftersom misstaget alltid nödvändigtvis skulle ha begåtts av en behörig tulltjänsteman som inte beaktat alla faktiska och rättsliga omständigheter i en viss situation". [27] Domstolen har dock medgivit att det är nödvändigt att beakta alla omständigheter i varje enskilt fall för att avgöra om felet kunde ha upptäckts av den ekonomiska aktören. [28] Därvid borde den behöriga myndighet som hade att bedöma omständigheterna ha tagit hänsyn till felets art, den ekonomiska aktörens yrkeserfarenhet samt vilken omsorg denne visat. [29]

111. Med beaktande av att de tillämpliga bestämmelserna är av tämligen okomplicerad karaktär och Cargills yrkeserfarenhet på området anser jag att kommissionen inte gjorde någon oriktig bedömning när den ansåg att en sådan ekonomisk aktör inte med fog kunde anse att majs och vete var likvärdiga produkter.

112. Beträffande det tredje kriteriet anser jag, vilket redan antytts ovan, att Cargills agerande enligt min mening inte motsvarar de krav på omsorg som ställs enligt domstolens rättspraxis.

27 — Se dom av den 26 juni 1990 i mål C-64/89, Deutsche Fernsprecher (REG 1990, s. I-2535), punkt 17.

28 — Ibidem, punkt 18.

29 — Ibidem, punkterna 19 och 23.

113. Av det ovan anförda framgår att kommissionen inte åsidosatte artiklarna 239 GTK och 905 i tillämpningsförordningen när den förklarade att ansökan om eftergift beträffande den del av tullskulden som inte hade preskriberats saknar grund.

*Den grund som avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen*

114. Den nederländska regeringen har, i andra hand, gjort gällande att det ifrågasatta beslutet strider mot proportionalitetsprincipen på grund av mellanskillnaden mellan det belopp som tullmyndigheterna hade krävt och den begränsade finansiella fördel Cargill faktiskt fick.

115. Beträffande denna fråga har domstolen varit konsekvent i sin praxis på så sätt att den bedömt att artikel 859 i tillämpningsförordningen på ett uttömmande sätt reglerar de försummelser som avses i artikel 204.1 a GTK och "som inte haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av... tullförfarandet i fråga". [30] Av denna praxis kan utläsas att om en av de förpliktelser som skall gälla enligt det tullförfarande som tillämpas på varan åsidosätts skall inte detta ge upphov till en tullskuld om försummelsen inte har haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av tullförfarandet i fråga. Detta villkor får endast tillämpas om den aktuella försummelsen ingår i uppräkningen i artikel 859 i tillämpningsförordningen.

116. De försummelser som Cargill har gjort sig skyldig till i förevarande fall ingår emellertid inte i förteckningen i artikel 859 i tillämpningsförordningen över sådana försummelser *som inte haft någon avgörande inverkan på det korrekta genomförandet av tullförfarandet i fråga*. Den påföljd kommissionen har fastställt för Cargill, med anledning av att detta företag inte hade iakttagit vissa tullbestämmelser, kan därför inte anses oproportionerlig.

## VII — Rättegångskostnader

117. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

118. Eftersom Konungariket Nederländerna till övervägande del har tappat detta mål, och kommissionen har yrkat att medlemsstaten skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, anser jag att kommissionens yrkande skall bifallas.

30 — Domen i det ovannämnda målet Söhl & Söhlke, punkt 43.

## VIII — Förslag till avgörande

119. På grundval av ovanstående hänsynstaganden föreslår jag att domstolen skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut K(2000) 485 slutlig av den 23 februari 2000, i vilket det i ett särskilt fall fastställs att ansökan om eftergift av importtullar skall avvisas, såvitt avser ett visst belopp, och avslås, såvitt avser ett annat belopp, i den del ansökan om eftergift beträffande den del av skulden som är att hänföra till importtransaktioner som företogs före den 3 december 1993, motsvarande 15 679 301,49 NGL, avvisas med motiveringen att skulden är preskriberad, enligt artikel 221.3 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, och inte längre kan krävas av det enligt nederländsk rätt bildade företaget Cargill BV,

— ogilla talan i övrigt, och

— förplikta Konungariket Nederländerna att bära rättegångskostnaderna.